

Autorka práce: Johana Černá

Název práce: *Režijní tvorba Miroslava Macháčka v Národním divadle v 70. a 80. letech*

Vedoucí práce: Mgr. Barbara Topolová, Ph.D.

Oponentka práce: Mgr. Alena Sarkissian, Ph.D.

Posudek diplomové práce

Práce Johany Černé nezačíná obligátním „Miroslav Macháček se narodil...“, což čtenář kvituje s velkou úlevou. Zároveň se tím mimoděk předem naznačuje, že autorka má svou práci dobře rozmyšlenou. Potvrzuje se to na dalších stránkách – vše, co je důležité o osobnosti režiséra Macháčka říci, je řečeno, aniž by se zabíhalo do zbytečných detailů či dokonce familiérností a aniž by byla narušena celistvost textu.

Text je naopak velmi čtivý a kultivovaně napsaný – oponentka přiznává, že jej přečetla jedním dechem. Po úvodním slově o způsobu, jak diplomandka uchopila zvolený problém, následuje kapitola, v níž se věnuje situaci v Národním divadle v nastupující normalizaci, což lze považovat za vhodné už kvůli tomu, aby se upozornilo na odlišné poměry v Národním divadle v této době na rozdíl od situace v jiných divadlech, jež nebyla pod tak přísným dohledem vyšších míst.

Dále následuje oddíl věnovaný Macháčkově dílu v sedmdesátých letech. Černá si volí pouze dvě inscenace, kterým se věnuje podrobně, zatímco ostatní charakterizuje stručněji. Obě analyzované inscenace přitom považuji za dobře vybrané – první, hru Andreje Kutěrnického *Nina* (uvedenou pod názvem *Jako bychom se neznali*), proto, že je na ní dobře vidět, jak Macháček dokázal umně režijně zacházet i s průměrným textem. Druhou hru, *Naše furianty*, pochopitelně není možné pominout. Tento naopak výjimečný text, který Macháček interpretuje bez zátěže tradicí, ovšem zároveň vstupuje do kontrastu s Kutěrnického textem, čímž se odhalují další nové aspekty Macháčkovy schopnosti vykládat drama. Černá přitom prokazatelně obě dramata důkladně zná a teprve na základě podrobného studia dramaturgického uchopení textu vykládá Macháčkovu režijní práci.

Inscenace vytvořené Macháčkem v osmdesátých letech pak autorka analyzuje všechny (jsou celkem čtyři). Nejvíce si přitom cením analýzy *Bílé nemoci*, která se na repertoáru neudržela dlouho, a navíc byli její tvůrci donuceni ke změnám. Nedochoval se proto ani její záznam, a diplomandka tak při analýze vykonala obzvlášť velký kus záslužné práce.

Při rozboru inscenace postupuje Johana Černá logicky a důkladně. Popisuje nakládání s textem, které je u Macháčka vždy promyšlené a výrazné, teprve poté se

věnuje výkladu jednotlivých rolí, jejich ztvárnění a přes akustickou a vizuální složku inscenace se dobírá k obecnějším významům díla. Dokáže výstižně popisovat (čehož si cením zejména u popisu hereckých výkonů) a samostatně interpretovat, přestože se opírá o kvalitně shromážděný materiál.

Ani závěr práce není jen formalitou, jak se někdy stává. Johana Černá v něm hodnotí dvě desetiletí Macháčkovy práce v Národním divadle s nadhledem a umí charakter jeho díla v tomto období a v tomto divadle popsat v obecných rysech.

Nezbývá než doporučit tuto práci k obhajobě s návrhem na **výborné** hodnocení. Doporučuji ale také diplomandce, aby alespoň některé části práce (např. kapitolu o *Bílé nemoc*) připravila k publikaci v odborném periodiku.

V Kladně dne 10.6. 2014